

עת"א 53463/11/14 - ש ט נגד ממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני: כב' השופט אריה רומנוב

עת"א 53463-11-14

בעניין: ש ט

העותר

נגד

המשיב

ממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר

ב"כ העותר: עו"ד מיכאל עירוני

ב"כ המשיב: עו"ד ג'ני קליימן

פסק דין

- מונחת לפני עתירה לביטול החלטתו של מפקד מחוז מרכז בשירות בתי הסוהר מיום 26.10.14 במסגרתה הורה על הפסקה מנהלית של עבודות השירות אשר הוטלו על העותר במסגרת גזר דינו של בית משפט השלום לנוער בירושלים (ת.פ. 14282-02-13) מיום 7.4.14.
- העותר הורשע לפי הודאתו בשלוש עבירות אלימות (תקיפה סתם על ידי שניים או יותר; תקיפה לשם גניבה; ותקיפה סתם), וזאת במסגרת שלושה אירועים נפרדים שבגינם הוגשו נגדו שלושה כתבי אישום, שהדיון בהם אוחד. כאמור, ביום 7.4.14 גזר בית משפט השלום לנוער בירושלים את עונשו של העותר והטיל עליו, בין היתר, עונש של 3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.
- העובדות הצריכות לענייננו מפורטות בתגובת המשיב לעתירה, ולמעשה העותר אינו חולק עליהן. בגזר הדין של בית המשפט הוטל על העותר להתייצב לריצוי עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות ביום 18.5.14. העותר התייצב במועד זה לראיון קליטה ונשלח לעבודה במשטרת לוד. לפי הנטען, העותר הגיע לעבודה לסירוגין, נעדר ימים ללא אישור, וביום 15.6.14 חדל להתייצב לעבודה. על רקע זה יצר המפקח על העותר קשר עימו וזימן אותו באמצעות הטלפון לשיחות ברור בימים: 19.6.14, 22.6.14, 23.6.14 ו-29.6.14. העותר, כך נטען, הבטיח להגיע אך לא התייצב לאף שיחת ברור, וזאת בתואנות שונות (רא' מכתבו של המפקח מיום 15.7.14 (נספח ב' לתגובת המשיב לעתירה)). במצב דברים זה, ביום 17.7.14 פנתה רכזת עבודות השירות אל ב"כ העותר באמצעות הפקס על מנת שזה יסייע באיתור העותר ובהחזרתו למסלול ריצוי עבודות

השירות (רא' נספח ג' לתגובה).

4. ביום 3.8.14 התייצב העותר לשיחת בירור בפני הרכזת. בשיחה זו התחייב העותר להגיע לעבודה מדי יום ולהיות זמין בטלפון הנייד. על מנת לסייע לעותר הוא שובץ במקום עבודה קרוב יותר למקום מגוריו, בעיר בית שמש. במהלך שיחה זו קיבל העותר זימון לשימוע (בטרם החלטה בדבר הפסקת עבודות השירות) ליום 15.9.14. על פי הנטען בתגובת המשיב, העותר המשיך להיעדר מעבודות השירות ללא אישור, ובמהלך חודש אוגוסט 2014 נעדר מהעבודה במשך 15 ימים ללא אישור. ביום 24.8.14 נערכה לעותר שיחת בירור נוספת. בשיחה זו טען העותר, כי היה בחופשה באילת. העותר הזהר על ידי המפקח כי עליו להקפיד על ביצוע עבודתו, ונאמר לו כי מועד השימוע עודו בתוקף, והוא נדרש להתייצב לעבודה למחרת, 25.8.14. העותר לא התייצב לעבודה במועד שנקבע. ביום 1.9.14 התייצב העותר במקום העבודה אך סירב לבצע עבודות אותן נדרש לבצע ועזב את המקום. ניסיונות המפקח לקיים עם העותר שיחה נוספת עלו בתוהו. העותר טען כי יש לו בעיות בגב וכי הוא אינו יכול להגיע למשרדי המפקח. ביום 1.9.14 הודיע המפקח לעותר בשיחה טלפונית על שינוי מועד השימוע ליום 18.9.14. הודעה על מועד השימוע נמסרה גם לאביו של העותר, אשר יצר מצידו קשר עם המפקח והתחייב להגיע עם העותר לשימוע. בסופו של יום העותר לא התייצב לשימוע שנקבע לו.
5. על רקע התנהלותו המתוארת של העותר המליצה רכזת עבודות השירות המחוזית על הפסקה מנהלית של עבודות השירות. כאמור, ביום 26.10.14 הורה מפקד מחוז מרכז בשירות בתי הסוהר על הפסקה מנהלית של עבודות השירות אשר הוטלו על העותר ועל ריצוי יתרת ימי המאסר (70 ימים) בבית הסוהר. הודעה בדבר הפסקת עבודות השירות נשלחה אל העותר ביום 5.11.14.
6. על החלטה זו מבקש העותר להשיג במסגרת העתירה המונחת לפניי. כפי שציינתי, העותר אינו חולק על תיאור העובדות שהובא לעיל. תמצית טענתו של ב"כ העותר היא, כי, לפנים משורת הדין, בהתחשב בעובדה שהעותר היה קטין עד לאחרונה, בעובדה שמדובר בהרשעתו הראשונה של העותר, ובנסיבותיו האישיות והרגשיות, יש מקום להקל עם העותר ולתת לו הזדמנות נוספת להשלים את ריצוי עבודות השירות.
7. המשיב מתנגד לבקשה. נטען, כי כל שנדרש בית המשפט לבחון במסגרת העתירה מושא דיונו הוא האם ההחלטה המנהלית להפסיק את עבודות השירות הינה החלטה סבירה או לא. המשיב סבור, כי בשים לב לתיאור השתלשלות העניינים שהובא לעיל, המצביע, כך נטען, על זלזול בוטה מצידו של העותר, ולעובדה שהמשיב ריצה 15 ימי עבודה בלבד בפרק זמן של חמישה חודשים, הרי שההחלטה להפסיק את עבודות השירות הייתה סבירה ואף מתבקשת.
8. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים (בכתב ובעל פה) ושקלתי בדבר, הגעתי לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות. כידוע, תפקידו של בית המשפט בדונו בעתירות אסירים הינו אך לבחון את סבירות ההחלטה של שירות בתי הסוהר. אין זה מתפקידו של בית המשפט להחליף את שיקול הדעת המסור לשירות בתי הסוהר (רא' למשל רע"ב 3564/14 בן ז'נו נ' מדינת ישראל שירות בתי הסוהר, מיום 2.6.14). בענייננו, כעולה מהתיאור שהובא לעיל, ניתנו לעותר הזדמנויות חוזרות ונשנות לבצע את עבודות השירות כסדרן, ובמסגרת זו אף הועתק מקום ריצוי העבודות אל קרבת מקום מגוריו של העותר, אך ללא הועיל. העותר בחר שלא לנצל את שלל ההזדמנויות שניתנו לו, ועל כך אין לו להלין אלא על עצמו. אופן התנהלותו של העותר מצביע על זלזול מצידו ואי הפנמת חומרת מצבו.

9. במצב דברים זה הרי שהחלטתו של המשיב להורות על הפסקת ריצוי עבודות השירות על ידי העותר הינה החלטה סבירה, שאינה מצדיקה כל התערבות בה. יפים לענייננו דברים שנאמרו ברע"ב 4352/10 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל, מיום 4.7.10 (פסקה 11):

"...לא אחת נפסק על ידי בית משפט זה כי עונש עבודות שירות הוא בבחינת פריבילגיה הניתנת לנאשם והיא הדירה וניתנת לביטול בכל שלב, מקום שהנאשם אינו עומד בציפיות המתחייבות ממנו לצורך מימושה [ראו: רע"ב 426/06 חווא נ' שירות בתי הסוהר ([פורסם בנבו], 12.3.2006)]. בענייננו המבקש, על אף הזדמנויות חוזרות ונשנות שניתנו לו, לא ביצע את המוטל עליו כראוי, הפגין זלזול במקומות העבודה אליהם שובץ, בכך שאיחר ונעדר מהם ללא כל אישור, וללא כל הודעה מראש. יתרה מכך, על אף טענות המבקש, נראה כי המשיב עשה למענו מעל ומעבר וניסה ככל יכולתו למצוא לו מקום עבודה מתאים חרף התנהגותו, אך הוא המשיך בשלו והוכיח כי אינו ראוי לפריבילגיה בדמות עבודות השירות."

רא' גם עניין בן ז'נו לעיל(פסקה 8):

"...שירות בתי הסוהר לא מיהר בעניינו של המבקש להפעיל סמכותו ולהורות על הפסקה מנהלית של עבודות השירות, וכפי שצוין לעיל ניתנו למבקש מספר אזהרות והזדמנויות לתקן את דרכיו, תוך התחשבות בגילו הצעיר ובנסיבותיו האישיות. המבקש המשיך בהתנהלותו הבעייתית, למרות ההזדמנויות החוזרות והנשנות שניתנו לו, ובסופו של דבר הוחלט כפי שהוחלט. משכך, סבורני כי החלטת שירות בתי הסוהר בנסיבות העניין הינה החלטה סבירה שאין מקום להתערב בה. בשורה התחתונה, אל למבקש להלין על איש מלבד על עצמו..."

10. אכן, התוצאה אליה הגעתי אינה קלה מבחינתו של העותר, ואולם לנוכח כל האמור, הרי שאין מנוס ממנה. יש לקוות כי העותר יפנים את המסר המופנה אליו ויעלה על דרך המלך לאחר סיום ריצוי עונש המאסר.

11. **סיכומי של דבר**, העתירה נדחת. העותר יתייצב לריצוי יתרת עונש המאסר שהוטל עליו ביום **22.2.15 בשעה 09.00** בבימ"ר ניצן.

ניתן היום, ב' שבט תשע"ה, 22 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.